

[Socialministeren.]

Efter disse bestemmelser kan der i en række tilfælde ydes en overgangshjælp i indtil 13 uger efter, at en kvinde er blevet enlig. Hjælpen kan ydes til enker uden hensyn til deres alder og i særlige tilfælde til kvinder med børn under 18 år, som bliver separeret eller skilt uden separation. Hjælpen ydes efter lignende principper som hjælp til tuberkuloseramte og værnepligtige.

Når overgangshjælpen ophører, kan der i et vist omfang ydes underholdshjælp, og der er endvidere bestemmelser om en uddannelseshjælp.

Der er herved givet en håndsækning til enlige kvinder, men bestemmelserne giver ikke en tilstrækkelig betrygget stilling. For at få undersøgt, hvilket behov der er for yderligere lovgivning, nedsatte min forgænger, socialminister Strøm, i november 1956 et udvalg, der har til opgave at undersøge problemerne i forbindelse med indførelse af en enkepensionsordning og virkningerne af at lade en sådan ordning omfatte andre enlige kvinder end enker.

Efter de oplysninger, udvalget har givet mig, vil der gå nogen tid, før udvalgets betænkning kan foreligge. Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at det uden nærmere undersøgelse kan fastslås, at en vis gruppe enker er sådan stillet, at de bør omfattes af en lovgivning om enkepension, og at der snarest bør gennemføres en pensionsordning af en sådan karakter, at den dækker et påtrængende behov og i øvrigt ikke griber forstyrrende ind i det bredere anlagte arbejde, som udvalget udfører.

Den gruppe enker, der er tale om, er kvinder, der er blevet enker i en ret høj alder, men før de har nået den alder, da de kan få folkepension, og som på grund af deres alder, eller fordi de har børn hos sig, normalt ikke har mulighed for at få beskæftigelse. Disse kvinder vil ved det foreliggende forslag få pensionen som en egentlig ret. Forslaget medtager imidlertid en bestemmelse om, at også andre enlige kvinder kan få adgang til pension, men dog kun

hvor der er tale om svigtende helbred eller andre ganske særlige omstændigheder og kun efter dispensation i det enkelte tilfælde.

Hermed finder jeg at et øjeblikkeligt behov er dækket, og i hvilket omfang der i øvrigt er brug for en lovgivning, skulle enkepensionsudvalgets undersøgelser give svaret på.

For at få bestemmelserne om hjælp til enker samlet i én lov er i forslaget i kapitel II optaget de bestemmelser fra forsorsloven om hjælp til enker, som jeg omtalte før.

Det foreliggende lovforslag går herefter ud på, at kvinder, der bliver enker efter det fyldte 55. år, når ægteskabet har varet i mindst 5 år, får ret til pension efter denne lov. Har enken ved ægtefællens død to børn under 18 år, til hvis forsørgelse hun bidrager, nedsættes aldersgrænsen til 45 år, og der stilles ikke krav med hensyn til ægteskabets varighed. Endvidere foreslås, at enker, der ved det fyldte 55. år stadig modtager underholdshjælp efter de hidtidige bestemmelser om enkehjælp, overgår til fremover at oppebære pension efter denne lov. For de enlige kvinder, der ved dispensation skal kunne få pension, er tilgangsaldersgrænsen sat til 50 år.

Om enkelthederne i forslaget kan jeg i øvrigt oplyse, at pensionen bliver af samme størrelse som folkepensionen til enlige. Pensionen vil efter de siden 1. oktober 1957 gældende satser komme til at udgøre 3 528 kr. om året i hovedstadsområdet, 3 384 kr. i købstæderne og 3 096 kr. i landkommunerne. Til dette grundbeløb vil der kunne ydes børnetillæg svarende til det børnetillæg, der kan ydes til folkepensionen, hvis den pågældende kvinde ikke i forvejen er berettiget til underholdsbidrag til sine børn. Endvidere får kommunerne et rådighedsbeløb, af hvilket der kan ydes personlige tillæg til pensionister, hvis forhold er særlig vanskelige. Pensionen skal reguleres under hensyn til modtagerens indtægt; reglerne er på dette punkt noget strengere end folkeforsikringslovens bestemmelser.

Pensionen bortfalder, hvis en pensionist